

DOMSTOLENS DOM
av den 26 februari 1975*

I mål 67/74

har Verwaltungsgericht Köln (förvaltningsdomstol) till domstolen gett in en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 177 i EEG-fördraget i det mål som pågår vid den nationella domstolen mellan

Carmelo Angelo Bonsignore, kemist, bosatt i Köln

och

Oberstadtdirektor der Stadt Köln, i närvaro av företrädare för allmänna åklagarmyndigheten vid Verwaltungsgericht Köln.

Begäran avser tolkningen av artikel 3.1 och 3.2 i rådets direktiv nr 64/221/EEG av den 25 februari 1964 om samordningen av särskilda åtgärder som gäller utländska medborgares rörlighet och bosättning och som är berättigade med hänsyn till allmän ordning, säkerhet eller hälsa.

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden R. Lecourt, avdelningsordförandena J. Mertens de Wilmars och Mackenzie Stuart samt domarna A. M. Donner, R. Monaco, P. Pescatore (referent), H. Kutscher, M. Sørensen och A. O'Keefe,

generaladvokat: H. Mayras,
justitiesekreterare: A. Van Houtte,

* Rättegångsspråk: tyska.

meddelar följande

dom

DOMSKÄL

1 Genom beslut av den 30 juli 1974, som inkom till domstolens kansli den 14 september 1974, har Verwaltungsgericht Köln, i enlighet med artikel 177 i EEG-fördraget, ställt två frågor om tolkningen av artikel 3.1 och 3.2 i rådets direktiv nr 64/221/EEG av den 25 februari 1964 om samordningen av särskilda åtgärder som gäller utländska medborgares rörlighet och bosättning och som är berättigade med hänsyn till allmän ordning, säkerhet eller hälsa (EGT, s. 850, fransk version; svensk specialutgåva, del 05, volym 01).

2 Dessa frågor uppstod inom ramen för en talan som väcktes av en italiensk medborgare, bosatt i Förbundsrepubliken Tyskland, mot det beslut att utvisa honom som fattades av den enligt utlänningslagstiftningen behöriga myndigheten till följd av att han hade dömts för brott mot vapenlagen och för vållande till annans död.

Det framgår av beslutet om hänskjutande att sökanden i målet vid den nationella domstolen, som olagligt kommit i besittning av ett skjutvapen, på grund av vårdslös hantering av vapnet vållade sin brors död genom en olyckshändelse.

Av denna anledning dömdes han av den behöriga brottmålsdomstolen till böter för brott mot vapenlagstiftningen.

Domstolen fann honom även vara skyldig till vållande till annans död utan att emellertid på denna punkt döma till någon påföljd, då den bedömningen gjordes att ett straff inte skulle vara meningsfullt på grund av omständigheterna och särskilt med hänsyn till det mentala lidande som orsakades gärningsmannen till följd av hans vårdslöshet.

3 Efter den fällande straffrättsliga domen beslutade den enligt utlänningslagstiftningen behöriga myndigheten om utvisning av den berörda personen med stöd av utlänningslagen av den 28 april 1965 (Bundesgesetzblatt, Teil I, s. 353), i jämförelse med lagen om inresa och vistelse för medborgare från Europeiska ekonomiska gemenskapens medlemsstater av den 22 juli 1969

(Bundesgesetzblatt, Teil I, s. 927), som antogs för tillämpningen av direktiv nr 64/221/EEG i Förbundsrepubliken Tyskland.

- 4 Efter det att talan väckts mot detta beslut bedömde Verwaltungsgericht Köln att utvisningen, på grund av de särskilda omständigheterna i fallet, inte var berättigad av skäl av "individualpreventiv" natur grundade på de faktiska omständigheter som ledde till den straffrättsliga domen eller på svarandens i målet vid den nationella domstolen egna uppförande i dagsläget och inom överskådlig framtid.

Enligt Verwaltungsgericht Köln kan den vidtagna åtgärden endast vara berättigad av skäl av "generalpreventiv" natur, vilket betonades av såväl den enligt utlänningslagstiftningen behöriga myndigheten och allmänna åklagar-myndigheten, som har att göra med den avskräckande verkan som utvisningen av en utlänning som har befunnits vara skyldig till olaga vapeninnehav borde ha i invandrarkretsar i ett läge då våldet i storstäderna ökar.

Eftersom Verwaltungsgericht Köln har att tillämpa lagregler – särskilt artikel 12 i lagen av den 22 juli 1969 – som har antagits för genomförandet av ett gemenskapsdirektiv, anser den att det är nödvändigt att få domstolens tolkning av relevanta bestämmelser i detta direktiv för att säkerställa att den nationella lagen tillämpas i överensstämmelse med gemenskapsrättens krav.

Under dessa omständigheter hänsköt Verwaltungsgericht Köln följande två frågor till domstolen:

"1. Skall artikel 3.1 och 3.2 i rådets direktiv nr 64/221/EEG av den 25 februari 1964 om samordningen av särskilda åtgärder som gäller utländska medborgares rörlighet och bosättning och som är berättigade med hänsyn till allmän ordning, säkerhet eller hälsa tolkas så, att den förhindrar att en medborgare från en av Europeiska ekonomiska gemenskapens medlemsstater utvisas av de nationella myndigheterna i en annan medlemsstat om utvisningsbeslutet fattades för att avskräcka andra utlänningar från att begå samma eller liknande brott som det som den utvisade personen har begått eller andra överträdelse som rör den allmänna säkerheten eller ordningen, dvs. av generalpreventiva skäl?

2. Innebär samma bestämmelse att en medborgare från en av Europeiska ekonomiska gemenskapens medlemsstater endast får utvisas om det föreligger klara indicier för att anta att den utländske EEG-medborgaren i fråga, som

har fällts för ett brott, kommer att begå nya brott eller på annat sätt kommer att kränka den allmänna säkerheten och ordningen i en av Europeiska ekonomiska gemenskapens medlemsstater, dvs. av individualpreventiva skäl?”

- 5 Enligt artikel 3.1 och 3.2 i direktiv nr 64/221/EEG skall ”åtgärder vidtagna med hänsyn till allmän ordning eller säkerhet [...] grunda sig uteslutande på den berörda personens eget uppförande” och ”tidigare domar för brott [...] inte i sig utgöra anledning att vidta sådana åtgärder”.

Dessa bestämmelser skall tolkas med hänsyn till ändamålet med direktivet, som framförallt är att samordna sådana åtgärder som av hänsyn till allmän ordning och säkerhet är berättigade enligt artiklarna 48 och 56 i fördraget. Syftet är att förena tillämpningen av dessa åtgärder med den grundläggande principen om fri rörlighet för personer inom gemenskapen och avskaffandet av all diskriminering, inom fördragets tillämpningsområde, mellan de egna medborgarna och medborgarna i de övriga medlemsstaterna.

- 6 Mot denna bakgrund fastställs i artikel 3 i direktivet att det i fråga om åtgärder som syftar till att skydda allmän ordning och säkerhet och som avser medborgare från andra medlemsstater i gemenskapen inte får åberopas skäl som ligger utanför det enskilda fallet, vilket särskilt framgår av kravet i artikel 3.1 att det ”uteslutande” är de berörda personernas ”eget uppförande” som skall vara avgörande.

Då avvikelser från bestämmelserna om fri rörlighet för personer utgör undantag som måste tolkas restriktivt, ger begreppet ”personens eget uppförande” uttryck för kravet att ett utvisningsbeslut bara får fattas om den allmänna ordningen och säkerheten hotas och detta kan bero på personen i fråga.

- 7 Svaret på de frågor som har ställts blir följaktligen att artikel 3.1 och 3.2 i direktiv nr 64/221/EEG förhindrar utvisning av en medborgare från en medlemsstat om beslutet om utvisning fattades i syfte att avskräcka andra utlänningar, dvs. om det enligt den nationella domstolen är grundat på skäl av ”generalpreventiv” natur.

Rättegångskostnader

- 8 De kostnader som har förorsakats den italienska regeringen och Europeiska gemenskapernas kommission, som har inkommit med yttrande till domstolen, är inte ersättningsgilla.

Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid Verwaltungsgericht Köln utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

– angående de frågor som genom beslut av den 30 juli 1974 förts vidare av Verwaltungsgericht Köln – följande dom:

Artikel 3.1 och 3.2 i rådets direktiv nr 64/221/EEG av den 25 februari 1964 om samordningen av särskilda åtgärder som gäller utländska medborgares rörlighet och bosättning och som är berättigade med hänsyn till allmän ordning, säkerhet eller hälsa förhindrar utvisning av en medborgare från en medlemsstat om beslutet om utvisning fattades i syfte att avskräcka andra utlänningar.

Lecourt	Mertens de Wilmars	Mackenzie Stuart	Donner	Monaco
	Pescatore	Kutscher	Sørensen	O'Keefe

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 26 februari 1975.

A. Van Houtte
Justitiesekreterare

R. Lecourt
Ordförande